

2018. március 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István, Kamarás Klára

XII. évfolyam 3. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Fövényi Sándor: Hétszer kopogtatok
Kajuk Gyula:
Az egyszeri választó sóhaja
Király Gábor: A haszonember
Kolev András: Téli csend
Kosztolányi Dezső: Európa
Kő-Szabó Imre:
Húzza a cigány akkor is
M. Laurens: Villon után szabadon III.
Molnár Jolán: zabszem és borsó
Nagy Anatal Robert: Talán
Ódor György: Hazám asztalánál
Ricza István: Még nyugalom van

2. oldal

próza, versek

A. Turi Zsuzsa: Ajándék
Albert Lőrincz Márton: Harangok
Asperján György: Lelkifurdalás
Baranyi Ferenc: Kék madár zöld fák
Bodó Csiba Gizella: A világ végén
Bokros Márta: Kertvárosi est
Debreczeny György: kórházi ágyon
Dobrosi Andra: Táncolj velem!
Fetykó Judit: szembenévezve
Hajdu György: Hó borítja
Hajnal Éva: dűnnyögő
Kamarás Klára: Vén tölgy dala
Koósán Ildikó: Ez már egy másik
Lelkes Miklós Zsolt: Úton
Lelkes Miklós: Hol vagy, Tavasz?
Márkus László: Virrasztás
Nagy L. Éva: Jó a tavasz
Nógrádi Gábor:
Cirkusz Nyáraládon 4.
Nyakó Attila: Úgyis lesz tavasz
Péter Erika: Kizökkent idő
Pethes Mária: Lobog a fény
Pödör György: Horizont
Rada Gyula: Akt
Soós József: Szó hiján
Szegő Judit: Fülbevalóim
Szeicz János: Nyitott tenyér
Thamássy Nagy Géza: Levéltánc
Tiszai P. Imre: Velük
Uhrman Iván:

Kosztolányi Dezső Európa

Európa, hozzád,
feléd, tefeléd száll szózatom a század
vak zűrzavarában,
s míg mások az éjbe kongatva temetnek,
harsány dithyrambmal én terád víg,
jó reggelt köszöntök.

Ó ősi világrész,
te régi, te rücskös, te szent, te magasztos,
lelkek nevelője, illatokat és ízt
szűrő, csodatévő, nagyhomloku, könyves,
vén Európa.

Ha mostoha is vagy, viaskodom érted
és verlek a számmal és csókkal igézlek
és szókkal igazlak, hogy végre szeress meg.

Ki téphet el innen,
ki téphet el engem a te kebeledről?
Nem voltam-e mindig hű, tiszta fiad tán?
Kölyökkorom óta nem ültem-e éjjel
lámpám sugaránál tanulva a leckéd,
vigyázva, csodálva száznyelvű beszéded,
hogy minden igéje szívembe lopódzott?

Már értik azóta az én gügyögésem,
bármerre vetődjem, sokszáz rokonom van,
bármerre szakadjak, testvérem ezer van.
Nem láttam-e Kölnben a német anyókat
esőbe csoszogni, Párizsba a tündér
francia leányok könnyű szökelesét,
Londonban a lordok hajának ezüstjét,
s nem ettem-e, ittam munkásnegyedekben,
családi szobákba lármás olaszokkal?
Nem fájt-e velőm a szlávok, a sápadt
szlávok unalma, a bánat aranyszín
fáradt ragyogása?
Mind édes-enyéme a népek e földön,

KÖNYVAJÁNLÓ

MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bittner János: Rohanás.
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyeci fák
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádné
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Albert Lőrincz Márton: Törtarany.
Albert Lőrincz Márton: Kronosz kövei
Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Sarokház
Fetykó Judit: Magánosok klubja
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsimája
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika

3. oldal
mikroszkóp

Köves József
rovata

4. oldal
klasszikusaink
Kosztolányi Dezső
versek

Brahms
Tragic overture

kitágul a szívem, beleférek együtt.

Fogadjatok engem
ti is szívetekbe,
s ti távoli népek
kürtösei, költők,
pereljétek értünk otthon a mivélünk
perlókkal, anyánkért, s mi tiértetek majd
ithon perelünk, hogy élhessen anyátok.
Kiáltsatok együtt,
Európa bátor szellemei, költők,
hogy gyáva vadállat bújék el a vackán
és vaksi vakondok fúr alagútát.
Daloljatok együtt,
fények, fejedelmek, szellem-fejedelmek,
hogy lélek a várunk, légvár a mi várunk,
ezt rakjuk az égig, kemény szeretetből
és légi szavakból.
Kezdjétek előlről építeni, költők,
légvár katonái.

Ajánlott Honlapok

Hetedhétathár
Irodalmi Epreskert
Koday László
Magyar Elektronikus Könyvtár

elfeledettek
archívum

**...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd fudja.**

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kasköti István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kajuk Gyula
Az egyszerű választó sóhaja

Gondjaimat most, mint golyó a tekebábut
könnyedén félrelököm.
Pedig, ha tudnátok, milyen végletesen
Teli van már a tököm...

Nemcsak a gondokkal, saját életemmel,
Barátaimmal és ellenségeimmel,
Szomszédaimmal és üzletfeleimmel...

De a hazugsággal, tengernyi reklámmal,
pornográfia csúszó gaz népámítással
államtitkárokkal és Übü- királlyal
EU-konformmá lett ősz moszkovitával,
sunyi kereszténnyel és dörzsölt zsidóval,
népe vérét szívó "nemzeti" zsvánnyal,
Árpád-sávós nyilassal, bőszi cionistával
vallással és mosóporral házalókkal,
pénzért tüntetőkkkel, eszmét árulókkal,
a sok kopasz, kigyúrt, baltaarcú kannal
alkotmányozással és Szent-Korona tannal
Fradissal-Dózsással és akárki mással...

Akik miatt számomra már nincsen más öröm
Elfeledni mindegyiket és meginni a söröm...

M. Laurens
VILLON UTÁN SZABADON III

Non omnis moriar

1948-2016

Ódor György
Hazám asztalánál

Itt ülünk és beszélgetünk,
szomorúak vagyunk.
Kellemetlen lehetünk
és a szutykos párájú múlt
lecsapódik hazám asztalára.

Mint a szegény, gyenge árva,
oly komor, lehajtott fejjel
vonulunk szürke magányba.
Vágyunk nem fér a jelenbe,
nehéz a vesztes háborúk terhe,

a győztesek megbüntettek.
Síránkozunk amiatt,
hogy dicsőnek hitt gaztettek
rossz, hideg árnyéka alatt
régir virágszirmunk becsukódott.

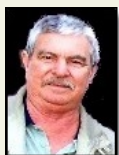
Igen! Lehetünk csalódott,
mert hiányzik a szép rend.
Csak rájuk a régi csontot
és aki majd rendet terem,
mindig idegen, erős hatalom.

Vágyom, áhítom, akarom,
most már magyar a magyarral
fogjon össze s ne siralom
vegyüljön ócska haraggal.
Különben...az Isten irgalmazzon!

Óh, Uram! Ugattam sokat és sokszor,
S míg volt pár fogam, haraptam is olykor.
De lásd, mivé lett mára harci kedvem,
- Bátorságom a korral egyre fogyván -
A gonoszt pusztán oldalba vizeltem.

S mondanátok, hogy mily bátor tett ez is,
Hogy magam lettem volna a nemezis.
Az igazság sokkal prózaibb ennél:
Némi támaszt a korszóban keresve,
Hólyagom bátrabbá vált a fejemnél.

Óh, Uram! Így múlik el a dicsőség,
És felejtik majd e verseknek hőjét.
Még csak fel sem akasztanak egy fára:
A feledés őrzi majd az emlékem,
S vizeldékből felszálló bűzös pára.

Ricza István
Még nyugalom van

Hirdetik egyre, a ház ég,
s jönnek a vad kamikázék,
és kit a sors ideküld,
gyilkos a sok menekült.

Persze, ha hallgatom én itt
azt, aki ennyire rémít,
s mondja csak egyre lazán,
mindez eléri hazám,

mint európai ember,
szívem azért hevesen ver.
Még nyugalom van, a cél,
tartson, akár az acél!

Király Gábor
A haszonember

Tudsz-e kezelni egy esztergagépet,
vésőt illeszteni szép, gyalult deszkához,
emelni daruval, faragott kőszobrot,
szénát igazítani négyágú vellához,

mélyíteni árkot zsalugáták között,
tűbe cernát fűzni, szegni cakkos kelmét,
dombon füvet nyírni, mézet peregetetni,
pallérozni jóra könnyű gyermekelmét?

Ha mit nem tudsz, azt nem tudom én sem,
nem készítek semmit, semminek sincs haszna,
gondformáló szóval kibélelt üzletben
üres pénzzel töltött, szégyenkező kassza,

felpolcolt felesleg rémisztő halomban,
círada a kémény belső oldalán,
hulladéka vagyunk Isten ötletének,
termőtalajnak jók, esetleg, talán.

Fövényi Sándor **Hétszer kopogtatok**

én elmondhatom, és miért ne tenném,
vonat alá fekszem a jövőhét keddjén,
átrobog rajtam szerda és csütörtök,
ha kinevet az Isten, majd elsirat az ördög,
szegény apám mellé pénteken temetnek,
mint tavaszi búzát, friss földdel befednek,
szombaton anyám gyertyát gyújt értem,
és akár a kanóc, csak koppanásig íltem,
vasárnap szívemen vadvirágok nyílnak,
megsúgják nevem, mit sehová sem írtak,
de még hétfő van, fényesedik szemem
és a hajamban hullámzó ezüst síneken
futnak, szaladnak a nappalvonatok,
a pénztárak ablakán hétszer kopogtatok.

Molnár Jolán
zabszem és borsó

minden életpályamodell prototípus.
valami istenféle csömörig dédelget,
személyre szabott jövőképem elasztikus.
mégse vakarhatom le a halálfélelmet.

a bőrömbé ég, mint tetovált indigókék.
nyíló olló a grafikon, bonckés, csontfűrész,
míg jakuzziban kurrens a pezsgőbuborék,
szegénységi küszöbön átbotlik a tűrés,

és szemsarokban gyűrődik a ránclegyező.
franc tudja, mi lesz, csak rohadnak a koporsók,
fenékbe dugott zabszemnek nem kell hegyező.

mintha valaki hányingerig tömne belém
egy gigászi doboz megromlott konzervborsót,
nézi, hogy nyelem, és tesz rá, hogy kérek-e még.

Kolev András
Télvégi csend

A nap tar ágakat színez,
a park még szürke és fehér.
A szél nem nyúl ma semmihez,
megfáradt, sóhajt, s csendre tér.

Mereng magán egy sziklakő,
a tócsák hallgatag szemek,
s hol bokrok szótlan árnya nő,
a fűben rönkök fekszenek.

A pad mögött egy szörnyű folt,
vadászni erre macska jár.
Itt falta föl, mit elrabolt,
apró pihéket rejt a sár.

A vízpart tépett rongydarab,
a sétány feslett, barna sál,
s odébb, miként egy néma rab,
egy szobrász félszeg álma áll.

Kő-Szabó Imre
Húzza a cigány akkor is

A Szepi kocsmája nem egy sima falusi kocsmá volt, annál egy kicsit több, városiasabb. Ugyanis Szepi, ez volt a beceneve, becsületes nevén ifjú Szepesi László, ugyan abban a faluban született és a régi kocsmá az öreg Szepesi bácsié, az apjáié volt, ezt örökölte meg az öreg halála után. Akkor ez az italmérés csak egy helyiségből állt. Az ajtótól jobbra volt a kocsmái bádognál. Benne nagy kerek tégelyek .Ebben volt a fehér és vörös folyóbor.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nagy Anatal Robert
Talán

Ifjak vagyunk a lét törékeny falán:
labdáinkkal ügyeskedünk vakmerőn.
A mával dekázgatunk a háztetőn.
Fejünk lágya is benő holnapután.
És értünk is ugyanaz a harang szól ...
talán!

a vendég

Boromisza Tibor
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Uhrman Iván
OPTIMIZMUS A 21. SZÁZADBAN

Oly szélsőséges pesszimista lennék?
Vádolnak ezzel gyakran és sokan.
De ha joggal, magukba nézve tennék,
már felkötöttem volna rég magam!

Hisz önmagában hurráoptimizmus
vagy ötvenöt évet leélni itt;
nahát! Kiben a bizalom oly izmos,
tartson ki vélem még kilencvenig!

Nem optimizmus szép jövőt idézni,
miközben látjuk jól: reménytelen;
ki önmagával sem mer szembenézni,
mindössze gyáva és gerinctelen.

De optimizmus meg nem törni mégsem,
dolgozni, élni, küzdeni tovább,
nem adni fel azért se, semmiképpen,
a külvilág bár mentől mostohább;

s amíg sugárban dől reánk hazugság,
míg bornírt fajvédők bombaszítja zeng,
a tudást míg pökhendin félrerúgják,
s a nincstelenség csak némán eseng,

míg önjelölt kis cézárkák ragyognak,
míg szarkafészek lett a köz java,
s agyáig mindez el sem jut sokaknak –
nem csatlakozni a tapshoz soha!

S ha persze majd leroskadunk a végén,
mondhassuk el, hogy nem hiába lett:
a fürtelem-tenger gigászi mélyén
izzadtunk egy parányi gyöngyszemet!

Albert Lőrincz Márton
Harangok

Valahol megint robbantottak

Állok.
A harangok szólnak, kongatnak, zúgnak.
Állok.
Az ég felé kapaszkodnak a faágak.
A levegő sustorgással, hangfoszlányokkal tele.
Eredhetnek harangok torkából,
jöhetnek garatomból.
Állok. Lépnék, de nem tudok,
szorít valami, beszennyez a felvert hangözön.
Nem tudok.

Baranyi Ferenc
Kék madár zöld fák

A mesebeli madarat
elfogjuk olykor, hogy utána
úgy dönthessünk: legyen szabad.
S szorosán az ablakhoz állva
eresztjük el a messi ég
felé, mely húzza ismerősen -
s akkor a madár színe kék.
Csak akkor. Mindig eltűnőben.
Nincs más, csak ez a pillanat,
mely tollait kézzel befűjja,
hiszen pihén átszalad
a sugárzó mennybolt azúrja
és hiteti, hogy élni szép:
van Kék Madár, mely visszaszállhat!
S engedek én is kicsikét
az illúzió igazának,
hisz ez a szárnyalás visz el
a boldogsághoz, mert iránya
cikkakkos, tört íveivel
ráröpteti szemünk a fákra,
s meglátjuk végre a csodát,
mit addig is kínált az ablak:
zöldellnek, zöldellnek a fák!

S ez hihetőbb örömet adhat.

Koósán Ildikó
Ez már egy másik

Más időben más esőcseppek
cseperegnek, más nyárfapihék,
más eszmék kavarnak,
az értelem eresztékei közt
teret, formát bont a régi,
új körvonalak jegecesednek
a fényzárlás idő fonalára;

mondanám kapaszkodj a
fősodor aznapi ritmusába,
vedd át a világ lüktetését
egy házon kívüli magabiztos
merészségével, s üzenj
a hajlíthatatlanoknak
a váltás ideje elérkezett;

szólam-országok süllyednek,
szóhalmazok roskadnak össze,
újkori kifejezések forradalma
seper végig a Gutenberg galaxis
országútján maradt útjelzők

Kortársaim! Készen áll-e a kezünk
elrendezni a tétova hangjegyeket?
Kortársaim! Készen áll-e az eszünk
pallérozni az összerázott hangközöket?

Botfűlűek! A dallamok, a hangközök, a
hangsorok, az andanték, a harsogók,
mind tüzet hirdetnek.

A harangok megrészegülnek az ég alatt,
pusmogva susognak s rémisztenek!
A féltrevert harangok felvernek az ágyból,
s összetörnek amint menekülsz.

Én állok. Lusta az ész.
A harangok beszélnek, ó kortársaim.

Pethes Mária
Lobog a fény

hagyjunk fel az életveszélyes vállalkozás
próbálgatásával éljünk hittel hogy a szerelem
kiolvassa a tájat a hosszú télből tanuljuk meg
a csönd jelbeszédét szálljunk partra ahol
biztonságban ébredünk nyújtsd el a csókidőt
kedves avassuk egymás testét a szenvedély
szentélyévé köszönöm hogy kilépsz az álmok
gőzéből és nekem tartod magad melegen
köszönöm hogy általam magaddá válsz és
átugrod velem az idő határvonalát többé nem
kell az évek sötét alagútjában keresselek
jövöm záloga vagy a türkizkék vízen
sorsomat repítő keces hajó árboacán
győztes zászló lobog a fény

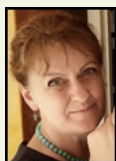

Verasztó Antal
Töprengő

Történetünk idején, októbert mutat a naptár. Fűr Márton és
született Vági Zsuzsanna, hatvan éves házassági évfordulójuk
napján ott állnak a kertjükbe rekedt, avarillatú csendességben és
nézik, hogy már kora délután, nyújtózni kezdenek az árnyékok és
érezhető, hogy egyre hűvösebbé változik a fák lehelete. Szerették
ezt a kertet, természetes módon, mintha bennük nőtt volna fel.

A kert fiatalabb fáit, úgy húsz-huszonöt éve ők maguk ültetgették
és gondozták. Almákat, szilvákat és zamatos lédús körtéket lehetett
szüretelni róluk. A kert zugába pedig két erősderekéű birsalmafa
illatoztatta tél-álló gyümölcsseit.

Tovább a telseszöveghez>>>

Hajnal Éva
dünyögő

julcsi néni ének órán rászólt petire
hogy ne dünyögjön
pedig szerintem ő dünyög a legszebben
sokáig hallgatnám
például amikor fogorvoshoz megyünk

roskátag sorfala között,
új diadalmasok seregszemléje
érlelődik a jövőidőnek,

illene hát végre szembesülni
a tegnapi eszmék, kiüresedett
gondolatok, egocentrikus
útvesztők tarthatatlanságával,
s a világ sztrádáin száguldó
légpárnásított hatalmasok
környezetszennyező szócsatáit
békésebb szólalomokra cserélni.

2018. január 13.

Tiszai P. Imre
Velük

Anyám mindig ünnepre terített
s mérges volt ha a grízgaluska
megfolyt a pörköltből a
csontosát magának válogatta

apám mindenhez kenyeret evett
nekem úgy magyarázta hogy erre
a háború tanította s a morzsát
mindig a tenyerébe söpörte

kézzel hímzett terítő vetett
rojtokat előttünk csíkozott
tányérok ontottak illatot anyám
kérte: előlem minden elfogyott

add Isten még egyszer azt az ízt
azt a mosolyt mi asztalunkhoz ült
kérem vissza a régi gyermekkort
mi sajnos réges-rég messze repült

Asperján György
Lelkifurdalás

Ha ettem, kirázom az abroszt,
elmosom a tányérokat,
s közben ide-oda tolat
bennem a sok volt zűr s a halk most,

mert mindent megtettél te értem,
ami, úgy tűnt, mindennapos,
s ami, mostan, rajtam tapos,
s mi akkor, úgy látszott, nem érdem.

Pedig léted naponta lopta,
egyszínűre kábán csiszolt,
míg engem szerelem tiltott
más nők ölében, s csak a mocska

maradt lelkenek örömdre.
Arcomra ül gyűlt szégyenem,
már azzal, hogy nem vagy velem.
Eltúrtél, – bűnhődjek örökre.

ha egész végig dűnnyögne nem is félnék
a kristóf is dűnnyög de az övé
már felnőt dűnnyögés
mert ő már tizenöt éves
és amikor eljön hozzánk a sárához
akkor egész sokáig dűnnyög
a sára a nővérem mert ő előbb született
és utána az andris és a dani
és én vagyok a legkisebb testvér
kár hogy ilyen kevesen értünk a dűnnyögéshez
csak a sára meg én

Lelkes Miklós
Hol vagy, Tavasz?

Kakukkfű illat emléke a tájon..
Hol vagy, Tavasz, álmat ébresztő Álom?

Hol vagy, fényvizek tükréből kinéző,
kéklő égbolt arc, csodát hívó, kétlő?

Hol vagy, Idő, Te, égő szemű Ének,
zöld zengése szél hozta Messzeségnek?

Hol vagy piros Szépség, vágyaddal? Hajnal
felnő majd benned, virágdíadallal?

Hol vagy, Te, Táj, mely olyan régen várod:
hegyeidre üljenek óriások, -

Gondolatok? S hogy jöjjenek a Tettek, -
gyermekai mások történelemnek?

Hol vagy, Csillag, szép jelképek Királya?
Ki jót akar, nélküled olyan árva!

Jöjj, Istene elárult vörös vérnek,
hozz ítéletet, pusztulást, mely éltet,

hozz építést, melyben Lélek a lélek,
csak értelmes munkát ad szívnek, észnek,

s becsületet munkálkodó kezeknek,
s öklök csapását álnok érdekeknek!

Most, nézd, e Jelen középkori hitben,
s trónusán szennyes, bűn-fekélyes isten,

ki szolgává tett tudóst és tudatlant!
Pokol károkozás telít minden katlant,

völgyet, hegyet.. E középkor világa:
Isten nevében Isten káromlása.

Jöjj el, Tavasz! E hitvánná lett népnek
mond a szemébe a sok bűnt és vétet!

Mond a szemekbe, bátran: - Gyáva szolgák!
Itt meggyalázott szó lett a Szabadság,

gúnyná az erkölcs, - nincs érték, mi drága!

Mivé lett a múlt: Petőfi Hazája?!

Kamarás Klára
Vén tölgy dala

Zöld csemeték közt magam állok
vén tanú-fának.
Hova folyt az idő,
mond, hova lettek a társak?

Körülöttem új nyüvek dúlnak...
Lesz még tavaszom?
Lesz nyár, derűs égbolt,
levelekből bús, őszi halom?

Távolról fűrés zaja hallik,
már közelednek a gépek...
Repüljtek innen víg csipogók,
rakjátok más tájon a fészket!
Szedjétek az élet dús füveit,
s bélésnek tarka pihéket.

Márkus László
Virrasztás

Elment hát...
Ő is elhagyott,
mint oly sokan
e földi létben.

Bakapelyhes sezlonom
petyhüdt rugói
kikandikálva vigyorognak
botladozó soraim
foghíjas grádicsán,
melyről letekintve
nem kívánok látni
sem hús-vér embert,
sem virtuális lényeket.

Elfutott hirtelen,
most nyomát sem lelem,
nem ábrándozhatok
huncut fűrtjeiről,
nem érinti forró ajka
rácós homlokom,
nem hathat már rám
gyöngyöző jókedve,
nem vezet többé
misztikus tájakon
és nem öleli magához
kergekóros lelkem.

Azóta kerengő dervisként
rovom köréimet,
beszűkült elmém
sötét börtönében,
világtalan koldusként pengetve
megkopott lantomat.

Bár elhagyott,
nem lettem hitehagyott,
s mert a világ kitagadott,
most magányosan virrasztok.

Várok.

Bertalan Székely: Szentendrei téjkép.

Péter Erika
Kizökkent idő

Madár dalol.
Meghallja-e valaki
ha a Föld csak vak forgású
gömb lesz, amely
összetéveszt éjt s napot
és a holnap vákuumában
eltűnnek az évszakok?

Ahány ház volt a világon
mindből szürke por marad
és a népes emberárból
ős bánat, mely ránk szakad?
Ki csihol majd tüzet újra,
ki szelídít vad lugast,
ki deríti fel a múltat
s a széthulló arcokat?

Szívem sír szűk rekeszében,
s bár trilláz még madárénekek,
a keserűség oszlopára
újabb rovást vések.

Szeicz János
Nyitott tenyér

Miként a nyitott tenyér
feltárja életvonalát,
melyet belevéselt
a sors,
úgy írok rólad verset,
pőrén mutatva lelkem
magányos kuszaságát,
ha nem vagy velem.

Az éjszaka csupa csillag,
a szmogot elfújta a szél,
a hold kövéren ballag,
az asztalon kenyér,
vacsoramaradék.
Ízetlen nélkülöd az étel
és az élet, érzem
szűkül a koszorúér.

Fekszem a hűvös ágyon,
az álom elkerül,

Várom őt, a hűtlent.

Talán megtér majd tavasszal,
visszahozza hozzám a rigók dala,
a patakparti gólyahír
és új dallamra vezet
tremoros ujjaim
a kopott billentyűzeten.

Csapodár Múzsám, visszavárlak!

Nógrádi Gábor
Cirkusz Nyáralódon -4.

A MAJOM

Csak még egyszer azt a pusztító napfényt!
Csak még egyszer éhséget, szomjúságot,
olyan kegyetlent, olyan otthonit!
Csak még egyszer félni sunyi haláltól,
mely ott rejtőzik minden ág mögött!
Csak egyszer látni a baobabfát!
Csak egyszer látni a baobabfát!

Azután újra szólhat a zene,
ugrálni fogsz a vékony bőrszíjon
tetszés szerint e hideg s tompa tájon.

Szegő Judit
Fülbevalóim

Elvárások lógnak fülbevalóként fülemen.
Olykor csilingelnek, s én készséggel szolgálok.
Csak ritkán hagy el, egyelőre, a türelem.
Engedelmes vagyok, mint a jó polgárok.

Egyre nagyobbak e csecsebecsék rajtam.
Egyik sem nemesfém, azokra már nem telik.
Egy reggel rájöttem, hogy elmúltam hatvan,
és lelkem eddigi békéjét másfelé terelik.

Fred Kruegerként* másznak tévémből a rémek,
s rég halt nagyapám is riadtan néz le a keretből.
Robbanások, halálsikolyok a múltból utolérnek.
Még a végén félni kezdek a jelentől...

Elvárásként lógnak fülemen a helyzetek.
Nagy a karika, és rajta bármi elfér,
de csalfa délibáb elől menekülő árny nem leszek,
...és, hogy mi leszek? Az egyelőre rejtély...

**Freddy Krueger a "Rémálom az Elm utcában" című
horrorfilm főszereplője*

Bokros Márta
Kertvárosi est

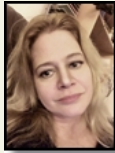
az égen úszó holdat látom,
fázom egyedül.

Lelkes Miklós Zsolt
Úton

Két cserzett bőrű férfi várta a Nyugatinál a beérkező vonatot.
Apa és fia. Cigányok. Úgy tűnt, mintha az apa arcán ott trónolt volna egész élete: jobb idők emléke, olyanoké, amelyeket szívesen őriz emlékezetében, és rosszabbaké, amelyek sűrű barázdákat szántottak homlokára. Arc kifejezésén kívül deresedő, erősen őszülő haja is azt sejtette, hogy az ötvenes éveit körüljáró férfi már sok mindent megtapasztalhatott. Okult ezekből, vagy nem teljesen? Kí tudja?

Tovább a tetsző szöveghez>>>

A. Turi Zsuzsa
Ajándék

A szoba nem tartja vissza
éjszaka az álmokat
egy részük az agy beissza
mixelve arányokat,
de nagy részük csavarogna,
résekben utat keres,
rejtjelekbe csavarodva
az erő ezerszeres,
padlón koppan, pattog falon,
s kirepül az ablakon,
utána nyúl kálnék vakon,
el többé nem kaphatom.
Tudod, te is olyan voltál,
mint megannyi, kusza kép,
és ma is elvarázsolnál,
hiányod szakadtra tép,
nehéz ajándékot hoztál,
nem bírtam el egyedül,
leesett és csodálkoztál,
álltam mezítelenül,
lelkem azóta is forttyog,
marinálva verseket,
megszenvedek minden kortyot,
szótövekkkel vért nyelek,
hogyha nem is szólsz már hozzám,
Pegazusom szállni fog,
akkor is, ha megátkozniál,
hajszolják az angyalok.

Rada Gyula
Akt

Nincs annyi kincs,
Mi előlem eltakarna,
Ha hajad az égbe
Nyújtja lánykarod,
S ha hajlataidban a
Csillogó éji pázsitok,
Mint a rózsák kinyílnak...

Leszál az esti csönd. A nap
aranyló pírrel csókot ad
a földnek, ám az udvarok
mélyén már hús homály borong.

A háztetők, a fák fölött
a hold az égbe öltözött,
selyem ruháján fölragyog
egy repülőgép s a csillagok.

Én már rég szívembe zártam
erdőt, rétet, folyót, hegyet,
olajfa lombok árnyékában
a görög szépségeket,

álmomban újra látok sok szép
várost, amikbe eljutottam,
de mindnél kedvesebb vidék,
ahol végül az otthonom van.

Katy, 2018.

Pödör György
HORIZONT

Ahol az út végetérne,
a láthatónak kevese!
Rácsokat húz a képbe
a fák függőlegese.

A messzi egy vonal,
képzletben mintha
tartaná fényfonal,
mint egy angyalhinta.

Egy seholsincs sikon
látszólagos, régi
rejt, hogy másikon
valódi, bár égi!

Vasszécseny, 2018. január 6.

Fetykó Judit
szembenézve

hosszan nézünk egymás szemébe,
s te már örök időtlenségbe
látsz, ha látsz, az a dimenzió
lehet, hol már minden látható...

vajon meddig érzik fotonok
rezgését benn az idegpályák

ez hát az örök szembenézés
tekintetváltás, kitekintés...
a soha meg nem ismétlődő,
a soha utol nem érhető

szemed minden mozdulatomban
ébred, álomban, gondolatban
velem volt, mintha veled látnék,
s te velem rajtam nézel át még

...hát zúgjak harangok a
Tornyok magasában vigadva,
Össze-vissza, mint a szív...

Bodó Csiba Gizella
A világ végén

Gondolatok egy festményhez

Mint egy elzúgó meteorit
ragyogott át a képen a naplemente.
Mielőtt elhagyta volna a vásznat
megtorpant, szemrevételezte a házat,
mit körülfontak a csupasz ágak,
a néma úton is szétfolyt az alkonyat,
csend dermedt a hideg égen,
s a hó alatt.
Az alkotó tudta csak, hogy a ház
ajtáján nem volt lakat,
bent egy család zárta a napot
beszélgetéssel, s mit az Aznap
megadott.
Vacsora gőzölgött az asztalon,
bár kémény füstgomolyt
nem küldött az égbe,
a kis kályha mégis remélte,
hogy holnap is lesz tűzrevaló,
az istállóban merengve mélézött a ló,
s a két kicsi csacsi nem gondolkodott,
hogy holnap is húzzák az öreg fogatot,
ma reggel láttak egy hóvirágot -
tavasz majd ébreszti a világot -
szuszogták melegen a kevés szénába,
moccant a nyuszi is álmában.
A tanyán végtelen béke volt,
a színeken csak a szél dalolt,
majd röstelkedőn pirulva ő is elvonult.

Hajdu György
HÓ BORÍTJA

Hó borítja újra a hegyet
ahogy szokott megjött a tél
süvölt faggal jéggel fenyeget
nem bíraskodik csak íté

meghúzza magát aki él
bújik keres óvó fedelet
álmaiban tavaszt remél
illatos szellőt kék eget.

Van aki álmodni sem képes
fejére úgy húz takarót
nem kerget balga álmoképet
hisz látott már varjút karón
reménykedett sok tavaszon
teleket is átvészelt épen
s már úgy véli elég haszon
hogy nem él vízen és kenyéren

Reggelre kinyílt egy jégvirág

ölelnék, s oly nehéz, súlyos
vagy már, alig bírom karomat
átvonni a vállaid alatt

ölelek, s hiába szorítom
egyre hűsebb arcodhoz arcom
hirtelen örök-hideg lettél

hosszan néztünk egymás szemébe,
s te már örök időtlenségbe
látsz, ha látsz... az a dimenzió
talán, ahol minden látható...

Boromisza Tibor: Anya gyermekével.

Thamássy Nagy Géza
LEVÉLTÁNC

Míntha ős lenne,
én meg falevél
az ágról leválva épp
szabadon lebegve.
Élvezem a táncot,
keringő társaim ölén
libbenek boldogan
zúgó szél-zenén.
Szállnék csak egyre,
de esőktől nehezülok.
Tudom, ne mondd,
a levélsors örök.

Dobrosi Andra
Táncolj velem!

Esik,
itt a fizetési határidő,
pénztárcám lesik,

a sor nem halad,
dugóban ülök,
merre vagy?

Fogd a kezem,

szikrázik az ablakomon
s bámulom ahogy a napsugár
táncot lejt a jégszirmokon
íme gyönyörű birtokom
elolvad egy röpké perc után
szépsége alig hagy nyomot
az emlékeimben él csupán

Engem sosem hívott az Isten
pedig ha hívtak mentem én
lépteimnek már nyoma sincsen
a bizonyosság csak remény
ki mondja meg mi az erény
minek van ára mi van ingyen
mije marad ha a szegény
már vigaszt sem talál a hitben

Aki barátom volt elhagyott
vagy én hagytam el őt mindegy
a lelkemben még vele vagyok
s ha boldog hát nem irigylem
igaz hogy nem sokra vittem
bár értek ébren a hajnalok
megijedek hogyha libben
a hálós függöny az ablakon

Soós József
Szó hiján

Eltűnődök
az elmúlt éveken,

nincsen szavam a mára...

Valami
halódik bennünk

Elfüggönyözött ablakok
nyílnak az éjszakára.

Debreczeny György
kórházi ágyon

sikerült a műtét

a szomszéd ágyon
meghalt három
én meggyógyultam

a műtét sikerült de

a szomszéd ágyon
meggyógyult három
én meg meghaltam

nyújtom
földtől az égig,
völgyön és hegyen

táncolunk?

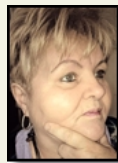
Amíg az út
alattunk bolyong,
az parkettem,

a derekam szabad,
a vállad is az legyen

akkor is,
ha szakad,
ha szorít a fizetési határidő,
ha a sor egyre nő,
ha dugóban vagyok.

Táncoljunk,

üzenjünk a napnak:
nekünk,
ha elbújt is ragyog!

Nagy L. Éva
Jó a tavasz

Jégcsap-éden tündérfénnyel,
jó a tavasz szép reménnyel.
Jó a tavasz, tipeg halkán,
bálicipő meg-meg koppan.

Megolvasztja ő a jeget,
hópihéknak csak integet.
Reánk köszönt zöld fejével,
aranyesőt szór kezével.

Oh, mily' csodás ez a tavasz,
milyen huncut a kis ravasz.
Szerelmet sző hálójával,
házasodik ő a nyárral.

Nyakó Attila
Úgyis lesz tavasz

Hókrisztály karcól,
hullámzik halkán a híd,
hajnali harcból
holdbéli harsona hív.

Jégcsap az orra,
de már a holnap íté,
halotti torra
hívlak, schonnai tél!

Magyar (s)irodalomtörténet

Köves József szerint

Lányszöktetés Szabadkán

Elmondhatta volna a költő

Jó, nyilatkoztam.

És amit nyilatkoztam, vállalom. Mert így történt... Meg is jelent, például a Népszava, 1911. május 10 –i számában. Imígy. Nyilatkozat. Teljes higgadsággal, minden dolgok fölött állva, kijelentem, hogy vasárnap délután fél ötkor a Kossuth-utcán, száz és száz ember előtt elém állt Vajda József, hátam mögé állt egy Veiczenfeld Dénes nevű, állítólag Vajda öccse. Utóbbi két kezemet leszorítva, Vajda az esernyőjével a fejemet több helyütt beszakította és az útonálló orvtámadást még akkor sem hagyta abba, amikor teljesen vér borította az arcomat. Az ok egy nem is bántó, még kevésbé sértő croquis-vers. Ilyen, Bakonyba illő haramiatámadásnak mindenki ki lehet téve. Igaz, hogy még a zsványban is van annyi banditatisztesség, hogy véres munkáját maga végzi el és nem vesz maga mellé cinkostársat, avégből, hogy a megtámadott kezeit leszorítva, azt még a védelemben is gátolja. A két orvtámadó ellen a büntető följelentést ma ügyvédem útján súlyos testi sértés miatt megtettem, de följelenttem Vajda Józsefet a „Bácsmegyei Napló” mai számában megjelent ostoba és hazug nyilatkozata miatt is! — Szabadka, 1911. május 8.

De nem ezért jöttem el. Ők tényleg csak a csipkelődésemén sértődhettek meg. Vagy nem? Úgy tetszik, ezzel a várossal így is, úgy is meggyűlik a bajom. Menekülnöm kellett onnan. Ó, Szabadka. Palics. Zenezsó. Szerelem. Szerelmek... Be idegen e négy falnak a borzas,/ fekete fej s a szabadkai út,/ hol aranypénzes nyakú lányok ajkán/ittam a csókos bunyevác aszút... Azt hiszem, nem megyek többé vissza.

Nem is tudom, miért, nagyon kedveltek a hölgyek. Szabadkán is, Nagyváradon is, Szegeden is. A szűk Könyök-utcában is. Félnem kellett volna tőlük. De hiszen hiába félek, ha elragadnak. Mert elragadóak. Az egyik jön, a másik tovalibben; a tavasz bűgva gázol ereimben: / megindul mind, szívemben ami vér van!...

Egy bál. Megérezem én, és meg is értem az asszonyok vágyakozását. Ott van a szemükben, ahogy belépek a bálterembe. És igen, megértem, mert a szemek az én vágyaimat tükrözik vissza.

Jó lenne megnyugodni, lehiggadni már. Megöregedni, nem törődni a leányok szívével, asszonyok szíve dobbanásával. De ebből élek: a vágyakozásból, a szerelemből. Élek szerényen. Ha élet ez: ülni a kávéházban, félig könyökölve szemlélni az utcát, a meglibbenő szoknyákat, a karcsú bokákat, s várni az ihlet perceire. Hogy meginduljon bennem a vers. Valahonnan legbelülről.

És hozzon néhány koronát.

Nos, igen, a bál. Az a bál, ott... A Nemzeti Kaszinó báltermében. Ahol az a barna rabul ejtett. Vagy én őt? Mindketten rabok lettünk, egymás rabjai. De ő nem akart menekülni, csak én. Már amennyire volt akaratom. Egy táncsal kezdődött. Úgy tapadt hozzám, hogy majdnem eldőlünk. Én ismerem magát – suttogetta a fülembé, hogy beleborzongtam. - Minden versét ismerem.

Kitáncoltunk, kivezetett az erkélyre. Őrjítő csókok, szinte már-már szexualitás.

Aztán a cselédlányukkal összeesküdve találkák, nagy szerelmések. Apja, a leggazdagabb kereskedő ferde szemmel nézte a kapcsolatunkat, mióta csak bemutatott neki.. Ki voltam én? Egy senki kisvárosi zsunaliszta, ábrándos poéta, semmirekellő. Élődsdi. Ezt mondta is, de én legyintettem. Fenyegetett, elintézi, hogy kiüldözzenek ebből a városból. A szüleim is azért

zavartak el, mert rühellték a verset. Most el akartak zavarni egész Bácskából. Vagy elveszem a lányukat és keresek valami tisztos foglalkozást, vagy hagyjam el.

Nem, szem ágában sem volt nősülni.

Holott akkor már ő nem hagyott engem békén. Kiőrijtett Palicsra, a nyaralójukba. Ott bujkáltunk hetekig. Éjjel-nappal szeretkeztünk, szinte ki se keltünk az ágyból. Semmi nem volt elég annak a lánynak, és én belemertem a szerelembe. Mert megihletett. Bukdácsolón a térded reszkettesse meg combod – suttogtam neki –, e dús virágban álló, harmattól ittas lombot./ A szád egy szóra nyíljék, mit soha ki nem mondott. Később ebből szonettet írtam. De akkor nem írtam semmit, csak öleltem. Mindenre rá tudott venni.

Aztán egyszer ránk tört az apja. Engem kidobott, a lányát hazavitte. Pár nap múlva sikerült találkoznom vele a kaszinó könyvtártermében. Azt javasolta: szökjünk meg együtt. Fiumébe. Beleegyeztem, jártam már ott, sőt, újdondáskodtam is, a tengerész újságnál. Szép város, olaszos város, és hát ott a tenger. Női világ, te habzó tajtéktenger,/ voltam ladik rajtad és vasnaszád. Megbeszéltük, hogy másnap reggel találkozunk a pályaudvaron, és búcsút intünk az álmos kisvárosnak.

Azzal elváltunk. Én még csellengtem, benéztem a Kaszinóba, leültem mindenféle cimborákkal csevegni. Ittunk is, nem is keveset. Késő éjszaka vergődtem haza. Haza? A szűk kis hónapos szobába, amit béreltem. Nem volt nekem soha otthonom, mégis mindig otthon éreztem magam addig délvidéken. Kicsit horvátként, kicsit szerbként, kicsit magyarként, kicsit zsidóként is.

Elég az hozzá, hogy elaludtam. Arra ébredtem, hogy a vonat negyed óra múlva indul Fiumébe. Gyorsan összecsomagoltam a holmimat, nem volt sok, és futottam az állomásra. Persze, hiába. A vonat a lánnyal már elszakatolt.

Viszont ott vesztegelt a budapesti gyors.

Isten veled, te lány, Isten veled, Fiume. Isten veled, Szabadka, Isten veled Palics.

Felszálltam, és arra a lányra gondoltam Budapestig.

Kosztolányi Dezső

Egyedül

Magam vagyok, rám hull a végtelenség,
a fák, a lombok ezre eltemet.
Olykor fölém cikáznak még a fecskék,
nem láthat itten senki engemet.

A táj az ismeretlen mélybe kékül,
nincs semmi nesz a lombokon, a fán,
s tűz-csókokat kapok a tiszta égtül
Én, a merész és álmodó parány.

Egyszerre az ősfélelem legyűr,
a lég üres, kihalt a szó, a hang,
s én sápadottan fekszem itt alant.

A föld szorít, s fölém végetlenül
tágul ki, mint egy kék üvegharang,
a végtelenbe nyúló kékes űr.

Üres erdőben

Üres narancserdőn merengve
járok, s a léptem hangja kong.
Sárgult levélraj vág szemembe,
vihár cibálja a vadont.

Magam vagyok s megyek tovább, csak
a fákon át az estbibor
borús közönnyel vet nehányat
hamvas, fakó rózsáiból.

S én csak megyek a kíkeresztre,
a vak homályba mélyedek
temetkező helyet keresve,
temetni álmot, életet.

Hajlonganak a néma, tar fák,
nó az avar és a homály,
mint hogyha vesztemet akarnák,
fönn hús, ezüst köd szálldogál.

S én csendesen zokogni kezdek,
szorítgatom a fegyverem,
és áldom a nagy, méla estet,
mely rám suhan már nesztelen.

Kérdések

Ha távozom a titkos másvilágba,
mit mondotok remegve majd nekem,
halvány körülállók, látván csodálva,
hogyan elszívárogozó életem?

Rothadni dugtok egy ködös gödörbe,
sírtok, hogy a barátotok halott?
S míg fekszem ott, deszkák közé gyötörve,
lesz lelketek, hogy dáridózzatok?

S én, én az átkozott, majd hogy tekintem
őket, kik aztán is csak itt maradnak,
ha érzem, hogy szívem egyre halkabb?

Fellázadok-e szenvedéseimben,
vagy bámulok, amíg legyűr a vész,
mint a hajós, ki tűnő partra néz?...
.....

Szabadság

Ó óriási kéj szabad varázsa!
Lelkem szabad, mint egy bitang ladik,
bordáimat a hab törése rázza,
a víz felém hullámokat hajít.

Láncom lecsüng, utamba kósza szél jó,
a hab fehér tajtékot köp reám,
de mégis úszom én, dicső vezérlő,
s hátán visz a szolgám: - az óceán

Ábrándjaim, ti...

Ábrándjaim, ti lángoló rakéták,
repüljétek az éjszakába szét
és húzzatok fénysávot gyászmezőn át!

Hisz oly sötét, kietlen így a lét,
és más világosság nem kell ma nekem -
Cikázatok, mint hajdanába, rég.

A hír fagyos sugárát összetépem,
derítsd te föl, borongó éjszakám:
szétpattanó tűzbombóm, fényes ékem!

S avart söpör felém az árok,
szorít a csöndes pusztaság,
fölköttem egy nagy varju károg,
s gúnyolva szól: "Jó éjszakát!"

Még büszkén vallom, hogy magyar vagyok

Még büszkén vallom, hogy magyar vagyok,
És nagyapám, a régi katona
hallgatja mosolyogva, boldogan,
sebforradástól lángol homloka
s én térde közt, hadarva szavalok,
hogy győznek mindenütt a magyarok.

Csak a szeme borul el néha kissé:
Jaj, meg ne tudja ez az árva gyermek,
hogy vannak messze, különös világok,
s aranyba nyílnak a versailles-i kertek,
jaj, meg ne tudja és ne lássa őket,
ne lássa fényük és ne hallja hangjuk,
a magyar szó a hét szilvafa alján
körötte most még mint tengermoraj zúg.
Óvjátok édesen az édes álmát,
mint álmát a szegény beteg gyerekeknek,
hogy meg ne tudja, élete nem élet,
és meghalt már, bár alig született meg.
Jaj, meg ne tudja, hogy hiába minden,
ha dalol és ha a távolba lát,
mert néma gyermek minden kismagyar,
s a Nagyvilág nem érti a szavát.

Este, este...

Este, este...
Árnyak ingnak,
és bezárjuk ajtainkat,
figyelünk a kósza neszre,
egy vonatfütyt messze-messze.
És a csend jó.
Alszik a homályos éjbe
kűnn a csengő.
A díván elbújik félve.
Szundít a karosszék.
Álmos a poros kép.
Alszanak a csengetyűk.
Alszanak már mindenütt.
A játékok, a karikahajtók,
a szegény tükör is hallgatag lóg.
Ó, néma csengetyűk.
Az óránk is félve üt.
Alszik a cicánk s a vén szelindek,
fölkötne keltsük - csitt - e sok-sok alvót.
Alszanak a régi réz-kilincsek
s alszanak a fáradt, barna ajtók.

Szemét és csillagok között

Ha emberek közé megyünk, fényes terembe,
remegve toljuk a tiltó reteszt.
A tiszta nők nyugodt és enyhe mellén
oly súlyosan lóg az aranykereszt.
Ez a talaj szilárd - ők állnak, ülnek,
vagy fekszenek, nyugodtan alszanak.
Övék a föld, a biztos rejtve-élés,
vetésükben lassan kikél a mag.
Mi a jövőt fogunkkal ráncigáljuk,
köldökzsinórját tépjük esztelen,

Gyöngyös sugárzást ontsatok ma rám,
ragyogjatok, mint száz izzó csodás nap,
s szikrás korommal bukjatok alám.

Míg vázatok tűnékeny lángolást ad,
csak álmodom, és nem törődöm én,
hogy ott heverték majd a porba másnap...

Sötét az éj, de lángár gyúl fölém,
foszljatok pompásan semmivé hát
a végtelen sötétség zord ölén,

Ábrándjaim, ti lángszinű rakéták!

Életrajz

Már néha gondolok a szerelemre.

Már néha gondolok a szerelemre.
Milyen lehet - én Istenem - milyen?
Találkoztam tán véle messze-messze,
valahol Andersen meséiben?
Komoly és barna kislány lesz. Merengő.
A lelke párna, puha selyemkendő.
És míg a többiek bután nevetnek,
virágokat hoz majd a kis betegnek.
Ágyamhoz ül. Meséskönyv a zeme.
Halkan beszél, csak nekem, soha másnak.
Fájó fejemre hűs borogatást rak.
És kacagása hegedű-zene.
Egy lány, ki én vagyok. Hozzám hasonló.
Különös, titkos és ritkán mosolygó
Az éjbe néző. Fáradt. Enyhe. Csöndes.
Csak széttekint, és szobánkba csönd lesz.

Anyuska régi képe.

Anyuska régi képe.
Jaj, de édes.
Itt oly fiatal még. Tizenhat éves.
Mellén egy nagy elefántcsont kereszt.
De dús, komoly haján, bársonyruháján
titkos jövődők szenvedése rezg.
Keze ölében álmódózva nyugszik
karperecek, gyűrűk súlya alatt,
és könnyen az asztalra könyökölve,
feje előrebillen hallgatag.
Oly idegen így. Olyan ismeretlen.
Tündéri ábrándok menyasszonya.
Csak a szeme nevet rám ismerősen,
két mélabús, merengő viola.
Csak kék szemében ismerek magamra,
mely eljövendő álmoktól homályos
s rettegve a bús végtelenbe réved.

A lelkem már körötte szálldos.

mi Mágusok vagyunk, Előidézők,
és korcsolyázunk kócos fellegen.
És minden úszik és csurog körülünk,
bukunk, hacsak hozzánk nyúlnak
puhán,
folyton-folyó és folyton-újuló lét,
síkos, csuszamlós trottoir-roulant,
hullám a szélben, szél a fellegekben,
szemét és csillagok közt a kezünk,
bizonytalan habokban, életünkben
alélva és őrjöngve evezünk -
csak evezünk a ködben és a szélben,
mint tántorgó és ájult szívbajos,
ki kétes életének óceánján
rozzant ladikkal tétova hajós.

Csöndes, ünnepi óda az élethez

Nagy vagy, te föld, te víz, te tűz az égen,
mellettedek olyan kicsiny vagyok,
s te élet, mely sötétben felkomorlasz,
mindenkinél nagyobb,

nagyobb, veszélyesebb, iszonyu torlasz,
mely kőkeményen az utunkban áll,
s keményebb árnyakat borítsz fölébe,
mint a kemény halál.

Hiába bújok el a föld ölébe,
magas toronyba, léptem követed,
és szenvedést adsz, terhes aranyalmát,
követ adsz, köveket,

és mindig érzem láncaid hatalmát,
hogyan élni nagyszerű és szomorú,
egy néma szája nekem egy néma harcdal,
sors és bús háború.

E sekély korban bús-tragikus arccal
vallom, hogy nagy vagy, és mindig tudom,
a kávéházban és a villamosban,
a lármás köruton,

és féltve vislek a tömegbe mostan,
hol száz idegen szem mered felém,
és gonddal nézek minden elmenőre.
Ó életem, enyém.

Golyózaporban haladok előre,
ki minden tűzzel, karddal ismerős,
s úgy csókolódzom és dülök a sírba,

Mint

Mint a beteg, ki néha visszagondol
egészségére, s könnyez és nem érti,
úgy gondolok én vissza rossz soromból
az ifjuságra, lankadt lelkű férfi.

Jaj, az enyém volt-e a régi hársfa,
amelyre a vidéki éj aláfolyt -
s én voltam-e a lánynak útítársa,
cigányhaján ki hordott lila fátyolt?

Csak színezem tovább a régi hársfát,
és életemnek régi-régi társát,
mint a beteg, ki forró és fanyar

lázába édes képeket kavarr

Vers egy leányról, akivel éjjel után találkoztam

Éjjel után a Duna hídján
ó jaj, be könnyes, be setét.
Éjjel után a Duna hídján
egy néma lány jár szerteszét.
Ki ő? mi ő? kérdeztem én is,
de ő nem tudta a nevét.

Csak csendesen vállamra hajlott.
Sohase láttam ily szemet.
Olyan szomorgó, oly mosolygó,
félíg sírt, félíg nevetett.
A haldokló galamb tekint így,
vagy a kétéves kisgyerek.

A szívemet kezébe vette,
csókolta és nevetve hitt.
Labdázott véle, földre dobta -
ó szív, te vérző, gyenge szív! -
Aztán belétemette arcát
és letörölte könnyeit.

Mondtam neki: "Kis vízi ördög!" -
Reátapadt a hús ruha.
Karján örökre útrakészen
ringott szegényes batyuja.
Vizes hajába csillag égett,
mert várta, várta a Duna.

Éjjeltől hajnalig imádtam.
A szánkon vacogott a csók.
Köd hullt. A nedves éjszakában
lassan dalolva ballagott.
És sírt. És sírtam én is, én is,
és sírtak fönn a csillagok.

Szentbeszéd

Én, ki tavaly még könnyű szívvel jártam,
forró sugárban,
most járok itt a sápadt, bús fagyok
fenyérein
és fölördítok: hol vagyok?

Testvéreim.

Volt egy kutyám,
s nem vertem ki, mikor haragos éjjel
a hóvihar acsarkodott a széllel,
csunyán.
S mikor beteg lett,
köré sereglett
a bánatom, a gondom.
Fölkeltem, hogy reá tekintsek,
úgy néztem, mint egy árva kincset.
Egész éjszaka virrasztottam otthon.

és álmodik, hogy jár a dombok alján,
előtte a kutyája s bot a karján.

Óda

Székefoglaló a Petőfi Társaságban

E dobogón roppant neved köszöntöm
Petőfi Sándor, én, az új poéta,
szegényes kincseim lábadhoz öntöm,
s hívom emléked, mely ma újra néma.
Szóljon neked, ki biztos erő vagy,
e tétova és új-ideges ének,
s halld meg szavát a szomszédból jövőnek,
az alföld árva, koldus gyermekének.

Kezembe nincsenek arany kalászkok,
se víg pipacs. Mind elhervadt, mi termett.
Vetésem a hold zöld vizében ázott,
s egy vak szobában sírtam, mint a gyermek.
Nap sem sütött rám. Mérgek és vad álmok
igéztek engem az alföldi porban,
a bús vidéken és a betegágyról,
az orvosságról és lázról daloltam.

Ám nagyapám, ki honvédszázados volt
és verekedett a császári haddal,
még látta arcod és hallotta hangod
tűzben remegni, amikor a vad dal
fölreszketett és még mesélt felőled
olyant, amit mi álmodni se tudnánk,
mély téli estén, a gyerekszobában,
mikor a findzsán reszketett a rumláng.

Így látlak én még mostan is. Hatalmas,
kiben az élet vére tüzesen vert,
ifjú, kiben a magyar ég tetőzött,
és meghaltál és nem láttad a tengert,
elnémulok, csak hírmondód idézem,
a nagyapám árnyát e törpe, kalmár,
sötét időben, aki még szabad volt
s dacolni is mert, régi forradalmár.

Ő is bolyongott, hosszan számkivetve
az óceán hullámának eredvén,
negyven napig vergődött új hazába -
szegény emigráns - rozoga dereglyén.
És sírt, hogy a newyorki kikötőbe
hajók tolongtak és nem várta senki,
a kéményerdő rámeredt sötéten,
lármázott a víz és rohant a yankee.

Aztán tíz évig élt így. Kosztolányi
Ágoston itta könnyeit hiába,
szenezsákot cepelt a vad Newyorkba,
selyemre festett Philadelphiába.
Göndör fejét ereszté este búnak,
és arra gondolt, vajjon haza ér-e,
gondolt reánk, kik még meg sem születtünk,
az unokái távoli fejére.

Mert azt akarta, ott a tengeren túl,
hogy ne legyen rongyember soha többet,
és unokája, ki költő leend majd,
magyarul áldja az eget s a földet.
Most íme, éneklek őróla, híven,
ki homlokod láthatta glóriásnak,
s emléket állítok a kedves aggnak,
ki szenvedett, s tenéked, óriásnak.

Aztán vásott és buta lábban
nem madarásztam,
mert szántam a madárfiókot, a picinykét.
Vígán kaszáló,
zöld, könnyü háló
zacskójával nem fogtam soha pillét.
Sohase ültem lesve régi cser-tőn,
vörös vadat nem űztem havas erdőn.
Kikerültem a gyíkok napos árkat.
El nem tapostam
a réteken a szentjános-bogárkát.

Mostan
elmondom nektek, emberek.
Csak ezt, csak ezt - könnyeztetek.

Magyar költők sikolya Európa költőihöz 1919-ben

Oly mélyre estünk, hogy nem hullhatunk már,
nincs is magas és nincs számunkra mély.
Anyánk nyelvén sikoltunk a világhoz,
mi lesz szívünkkel és mi lesz szavunkkal,
ha jó az éj?

Ti messze költők, akik távol innen
emelkedtek az Isten szívihez,
mi földön ülünk már s szavak hamúját
kapargatjuk, és fölzokogva kérjük,
mi lesz, mi lesz?

A versünk is már csak segélysikoltás,
mely ki se hat a tűzön-poklon át,
mint gyöngye csecsemőé, kit megölnek,
és mint a szűzé, akit meggyaláznak
a katonák.

(Megi. 1919. márc. 16.)

Nem tudtam én dalolni nektek az újról, csak a régiről

Nem tudtam én dalolni nektek az újról, csak a régiről,
nem tudtam én dalolni nektek a földről, csak az égiről,
mert ami elmúlt, az csodásan kísért az én dalomba még,
mert aki meghalt az időben, úgy van fölöttem, mint az ég.

Húsz éves voltam hajdanában, sápadt és vézna kisdíák,
most túl a harmincon ijedten hallottam ezt az áriát.
Húsz évesen arról daloltam, ki kisgyermekként égre kelt,
most éneklek húsz éves másom, ki egykor erről énekelte.

A férfikort, a vad kalandot, az ásítást, a férfibút,
s téged, öreg diákkaszárnya, akáclombos Üllői-út.
A háborút, a forradalmat, a lázat, mely elégetett,
mély bánatát az elbukónak, ki majdnem hogy elégedett.

Jaj, életem édes regényét hogy űzzem-fűzzem itt tovább.
Nyájas, bízó baráti arcok ma mind vigyorgó koponyák.
Süket, kopár földnek kiáltok, poros hazám szegény fia,
mert nem veri már vissza versem a Kárpát és az Adria.

Nem tudtam én dalolni nektek az újról, csak a régiről,
nem tudtam én dalolni nektek a földről, csak az égiről,
mert ami elmúlt, az csodásan kísért az én dalomba még,
mert aki meghalt az időben, úgy van fölöttem, mint az ég.

Ó én szeretem a bús pesti népet

Méltatlan költő, én, ki a neveddel
e pillanat tűzében összeforrok,
ereklyém adom, mik megmaradtak
a gyermekkorból s könnyeimtől forrók.
Iker nevetek fontam koszorúba -
két drága honvéd - az én új dalomba:
és a küszöbön várom, hogy megilless,
alázatosan, a porig hajolva.

Beírtak engem mindenféle Könyvbe

Beírtak engem mindenféle Könyvbe
és minden módon számon tartanak.
Porzó-szagú, sötét hivatalokban
énrólam is szól egy agg-szürke lap.
Ó, fogcsikorgatás. Ó, megalázás,
hogy rab vagyok és nem vagyok szabad.
Nem az enyém már a kezem, a lábam,
és a fejem, az is csak egy adat.
Jobb volna élni messze sivatagban,
vagy lenn rohadni, zsíros föld alatt,
mivel beírtak mindenféle Könyvbe
és minden módon számon tartanak.

Lásd, kisfiam, ezt mind neked adom most

Lásd, kisfiam, ezt mind neked adom most,
legyen tiéd örökre az egész.
Vedd a telet és a nyarat, a lombost,
itt van neked az epe és a méz.
Ez itt a keserű s ez itt az édes,
ez a fekete és ez a fehér,
ez a nyugalom, s a láz is, hogy égess,
ez itt a méreg és ez a kenyér.
Tejet adok, de hozzá szörnyű vért is,
ölelni lágyan és birkózni kart,
és harcot is, hogy harcolj csakazértis,
a rózsa mellett ott legyen a kard.
Van még néhány elhányt és csonka holmi,
egy kis verőfény és egy-két kacaj,
viaskodó kedv, várat ostromolni,
és végezetre egy nagy, tompa jaj.
Iker ajándékot veszel örökbe,
oly ember-ízű és oly felemás,
de ember adta, nem telt néki többre,
eget ne vívj, mély kútakat ne áss.
Sötétben nyújtom ezeket tenéked,
s koldus apád most tétovázva áll,
mert nincs egyéb. Jobbjában ott az élet,
és a baljában ott van a halál.

Szeretet

Mennyi ember van,
akit szeretek.
Mennyi nő és férfi,
akit szeretek.
Rokonszenves boltileányok,
kereskedősegédek, régi és hú
cselédek, lapkihordók, csöndes,
munkás írók, kedves tanárok,
kik vesződnek a kisfiammal.
Találkozunk mi olykor-olykor,
meg-megállunk, szemünk összevillan,
s én még maradnék tétovázva,
talán hogy elmondjam ezt nekik.
Mégsem beszélek, mert csak a részeg

Ó én szeretem a hét pesti népet,
mely a Külső-Józsefvárosba tépett
ruhákba jár vasárnap délután,

és ámolyogva, szédelegve hallja,
hogy döng a tükrös kávéházak alja,
s a mozi-reklámokra néz tunyán.

Sokszor úgy érzem, szinte-szinte vétek,
hogy csöndben élek, nem nézek felétek,
s az álmok lenge fodrát fodrozom.

Ilyenkor aztán, elhagyott vasárnap,
kis görbe közeim a téli sárnak
vezeklőn járok az utcáton.

Itt élnek ők, a kedveskék, e járdán,
letaposott cipősarokkal, árván,
kávémérésbe bújva hallgatag.

Éhes leányaik, kiket szeretnek,
kopott árvácskák, fáradt, vézna szentek,
gázláng alatt sötétben állanak.

Ki nézte meg, mit rejt szobájuk árnya?
Ki leste meg, van-e ágyukba párna?
Ki látta, hogy mi a bús, pesti nép?

Én láttam a munkást és lázra bujtott,
sápadt arcát, hogy rossz szivarra gyújtott,
és láttam a föld vérező szívét.

Bármerre mennék, ide visszatérnék,
bármerre szállnék, átkozott, szegény nép,
a gondodat kiáltaná a szám,

mert bánatkövel van utcád kirakva,
szemed a bánat végtelen patakja
s jaj, ez a föld, e bús föld a hazám.

A nagyvárosban éltem, hol a bőrzék

A nagyvárosban éltem, hol a bőrzék
deltájt, mikor magasba hág a nap,
üvöltenek, és mint megannyi torzkép,
az ember-arcok görcsbe ránganak.
Középkorban, fényén egy régi délnek,
szólt a harang, letérdelt a paraszt,
ők így imádkoznak, kik mostan élnek,
csak pénzt kiáltva, és mohó panaszt,
ijedt számokkal istenről vitáznak,
az új istenről, "adnak", egyre "vesznek",
hódolnak az aranynak és a láznak,
magasba szállnak és a mélybe vesznek.
Kezük, mint azoké, kik vízbe buknak
és a tengerben egymást fojtogatják,
kéken sötétlik ere homlokuknak,
nem ismeri itt a fiú az atyját.
Mit tudják ők, hogy hol van ama méhes,
amelyre most a déli csönd alászáll,
mind telhetetlen, részeg, beteg, éhes,
a pénz ura a császár és a császár.
Jaj, nem lehet azt soha kőre róni,
mit szenvedünk, kik építjük ma nyúlánk,
egekbe vágó, óriási gúlánk,
bár meg se látják e kor Fáraói.

Én is szolgállok, mint a többi árva,
a láznak és aranynak, kósza lélek,

aggastyánok s pulyák fecsegnek,
 Ilyesmírói szólni nem ízléses.
 Meg aztán nincsen is időnk.
 De hogyha majd meghalok egyszer,
 s egy csillagon meglátom őket,
 átintek nékik kiabálva,
 hajrázva, mint egy gimnazista:
 "Lásd, téged is szerettelek."

Boromisza Tibor: Szőlőszedők.

Bekötött szemmel

Mint akinek bekötötték szemét
 s elvitték a rablók egy éjjeli autón
 a szörnyű szobába
 a véstörtvényészék elé,
 hol gyertyavilágnál vallatták zsványok,
 aztán szemét bekötve, újra bekötve
 cepelték az éjben,
 rosszvégű kalandra,
 ordítóan-iszonyú
 sorsa felé:
 úgy jöttem én is e furcsa világra,
 bekötött szemmel,
 s úgy megyek el innen,
 bekötött szemmel,
 nem tudva honnan, nem tudva hová.
 Csak téptem a kendőt síró szememről,
 örökre csak téptem. De a végső percben,
 ha leszek s nem-leszek, ugye, majd föloldod,
 Isten?

irgalmat esdek, a karom kitérve,
 s alázatos vagyok, mivelhogy élek.
 Harminckét éve járok hóbe-hóba,
 s az életemnek kedve már hunyóba,
 szeretnék el-kivándorolni innen,
 hogy még lehetne az életbe hinnem.
 Egy asszonnyal, egy két éves gyerekkel,
 mennék az országúton, vándoreMBER.
 El innen, el-el, messze, édes álom,
 és élni kissé, nem ily eltiportan,
 két kedvesem elül egy kis számaron,
 s én kampós bottal, lenn az úti porban.

Régi pajtás szemüveggel

Galambósz lettél, gyerekkori pajtás.
 Jaj, merre jártál,
 milyen malomban, hombárban aludtál,
 te lisztes molnár?
 Tízperceink bohóca, szemtelen kis
 csörgő szarkája,
 sehogyse illik hozzád e paróka
 meg a komolyság.
 Virgonc szemedben is üveg van, vékony
 jégvárta rajta,
 alóla bámulsz, ümmögsz, hogy "Dezsőkém,
 édes Dezsőkém."
 Én nézem egyre, nézem a szemed most,
 az ismerős, víg,
 régi szemed, befagyva ott a jégben,
 a jég alatt lenn.
 Milyen nyugodt és távoli, milyen bölcs,
 majdnem hideg már.
 De az enyém az forró, cimborám, lásd,
 csorog a könnytől.

Intés az öregebbek tiszteletére

Bizony hajoljatok meg az öregebbek előtt,
 akár utcaseprők, akár miniszterek.
 Nem oly tiszteletet prédikálok én tinektek,
 mint a papok s az iskolai olvasókönyvek.
 De vegyétek számba, mily nehezen mentitek át ti is
 évek veszedelmén törékeny szívveréstekeket
 ezen az embernek ellenséges földgolyón,
 s ők, kik negyven, ötven, hatvan évet éltek,
 hány téli reggelen, hány tüdőgyulladás
 gázoltak át, hány folyó mellett haladtak el éjjel,
 s hány gépkocsitól ugrottak el az utcasarkokon,
 míg váratlanul éltetek állanak, időtől koszorúzva,
 mint a csodák, mint akik háborúból jönnek,
 egyenesen, mint a zászlórúdak, s egyszerre kibontják,
 hogy ámuljatok, vihar-csapott, de visszahozott életüknek
 méltóságosan lebegő, békét hirdető, diadalmi lobogóját.